

Man viskas įvyko kaip nuostaba dėl “vienos gražios dienos”, kai vienas pirmos licėjaus klasės mokytojas – man buvo penkiolika metų – perskaitė ir paaiškino pirmąjį Evangelijos pagal šv. Joną puslapį. “Dievo Žodis arba tai, iš ko viskas sudaryta, įsikūnijo”, jis sakė, “todėl grožis įsikūnijo, gerumas įsikūnijo, teisingumas įsikūnijo, meilė, gyvenimas, tiesa įsikūnijo: būtis nėra platoniškame idėjų pasaulyje, ji įsikūnijo, ji yra tarp mūsų”. Štai, štai yra viskas. Mano gyvenimas nuo pat jauno amžiaus buvo tiesiog persmelktas šito dalyko: tiek kaip atmintis, kuri primygtinai perskrodavo mano mintis, tiek kaip raginimas iš naujo įvertinti kasdienybės banalumą. Nuo tada akimirka man nebebuvo banalybė. Kai tokia “graži diena” pasitaiko ir netikėtai pamatome kažką labai gražaus, neįmanoma to nepasakyti artimam draugui, neįmanoma nepradėti šaukti: “Žiūrėkite ten!”. Ir atsitiko šitaip.

Luigi Giussani

Būdamas jaunuoliu, tik penkiolikos metų, buvo sukrėstas Kristaus slėpinio atradimo. Jis nujautė – ne tik protu, bet ir širdimi – kad Kristus yra visą tikrovę vienijantis centras, yra atsakymas į visus žmogiškuosius klausimus, yra bet kokio laimės, gėrio, meilės, amžinybės troškimo, esančio žmogaus širdyje, įgyvendinimas. Šio pirmojo susitikimo su Kristumi nuostaba ir žavesys jo daugiau nebepaliko. Kaip per jo laidotuves sakė tuometinis kardinolas Ratzingeris: „Kun. Giussani savo gyvenimo ir savo širdies žvilgsnį visuomet buvo įdėmiai nukreipęs į Kristų. Taip jis suprato, kad krikščionybė nėra intelektualinė sistema, dogmų paketas, moralizmas, bet kad krikščionybė yra susitikimas; meilės istorija; yra įvykis“. Čia glūdi jo charizmos šaknys. Kun. Giussani patraukdavo, įtikindavo, atversdavo širdis, nes perduodavo kitiems tai, ką nešiojosi viduje po tos savo pamatinės patirties: aistrą žmogui ir aistrą Kristui kaip žmogaus išpildymui.

Popiežius Pranciškus